

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Cdo/60/2020
Identifikačné číslo spisu: 6113205301
Dátum vydania rozhodnutia: 29.07.2021
Meno a priezvisko: Mgr. Dušan Čimo
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:6113205301.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu I.. D. B., trvale bytom v Ž., T. X, zastúpeného JUDr. Luciou Filipkovou, advokátkou v Banskej Bystrici, Sládkovičova 26, proti žalovanému T. B., trvale bytom v P. Ľ., S. M.G. XX, o zaplatenie 2.917,07 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 13C/171/2013, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 29. januára 2019 sp. zn. 13Co/318/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Žalobou podanou 1. marca 2013 na Okresnom súde Banská Bystrica (ďalej len „súd prvej inštancie“) sa žalobca na žalovanom domáhal zaplatenia sumy 2.917,07 € s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne od 9. augusta 2012 do zaplatenia ako zhodnotenia spoluvlastníckeho podielu žalovaného v súvislosti s investíciami vynaloženými žalobcom na nehnuteľnostiach bližšie označených v žalobe v niekdajšom podielovom spoluvlastníctve oboch strán sporu (s podielom žalobcu 7/12 a žalovaného 5/12), ktoré žalobca so žalovaným na základe kúpnej zmluvy z 22. septembra 2011 predali tretej osobe.

2. Súd prvej inštancie rozsudkom zo 17. januára 2017 č. k. 13C/171/2013-368 žalobu zamietol (a vyslovil tiež, že žalovaný i štát majú voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu). V rozsudku právne zdôvodnenom ust. § 136 ods. 1, § 137 ods. 1 a § 139 Občianskeho zákonníka (zákona č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej len „O. z.“) i s odkazmi na §§ 101 a 107 O. z. nad rámec skôr teoretického exkurzu na tému možných požiadaviek podielového spoluvlastníka investujúceho do nehnuteľností v spoluvlastníctve mal vecne za to, že žalobe nešlo vyhovieť najmä pre nepreukázanie tvrdeného zhodnotenia nehnuteľností, keď žalobca namiesto možného (a tu i žiaduceho) preukázania rozdielu hodnôt nehnuteľností pred investíciami do nich (v roku 1985) a v čase zániku spoluvlastníckeho režimu (v roku 2011) požiadavku zo žaloby opieral o posudok Ing. Milana Beniaka, v ktorom ale hodnota nehnuteľností určená iným posudkom Ing. Garguláka, zohľadňujúcim už aj investície, bola o tieto opätovne zvýšená (čo za správne považovať nejde) a navyše sám žalobca hodnotu investícií majúcich sa nahradiť viackrát menil.

3. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“ a spolu so súdom prvej inštancie len „nižšie súdy“) rozsudkom z 29. januára 2019 sp. zn. 13Co/318/2017 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil podľa § 387 ods. 1 aj 2 Civilného sporového poriadku (zákona č. 160/2015 Z. z. v znení zákonov č. 87/2017 Z. z. a č. 350/2018 Z. z., ďalej len „C. s. p.“), teda aj so stotožnením sa s odôvodnením napadnutého rozsudku a rozhodol tiež, že žalobca je povinný zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % do 3 dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške. V odôvodnení takéhoto rozsudku konštatoval (pokiaľ šlo o vec samu), že žalobca v odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti, okolnosti alebo argumenty, ktoré by neboli predmetom skúmania súdom prvej inštancie a s ktorými by sa už súd prvej inštancie pri svojom rozhodnutí a jeho odôvodnení náležite nevysporiadal. Na doplnenie okrem zdôraznenia aj pre súd prvej inštancie rozhodujúceho skutkového zistenia, že znalecký posudok Ing. Beniaka obsahuje výslovný záver o trhovej hodnote investície žalobcu vo výške rozdielu medzi cenami nehnuteľností určenými týmto znalcom a Ing. Ivanom Gargulákom, ku ktorému sa ale dospelo pripočítaním hodnoty investície k skôr zistenej hodnote nehnuteľností (7.500 € prakticky sa rovnajúcich žalobcom vyčíslenej sume investícií 7.474,27 €), bol v zhode so súdom prvej inštancie názoru o správnom (tu však neuplatnenom) postupe pri preukazovaní výšky zhodnotenia spoluvlastníckeho podielu žalovaného, ktorým malo byť preukázanie rozdielu medzi hodnotami nehnuteľností pred investíciami do nich a v čase zániku spoluvlastníctva, takto ale posudok vypracovaný Ing. Beniakom zhodnotenie nevyčísľil. Za nedôvodné považoval i námietky žalobcu týkajúce sa nedostatočné-ho odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie a nevyhodnotenia niektorých dôkazov (v prvom prípade pre názor o dostatočnej podrobnosti, jasnosti, zrozumiteľnosti aj presvedčivosti odôvodnenia, ktoré sa logicky vysporiadalo so všetkými relevantnými skutkovými aj právnymi otázkami a zodpovedá kritériám § 220 C. s. p., v druhom pre riadne uvedenie dôkazov, z ktorých súd prvej inštancie vychádzal a názor o nepotrebnosti zaoberania sa aj svedeckými výpoveďami a čestným vyhlásením, z ktorých naopak nevychádzal). Napokon pri odvolacích námietkach, týkajúcich sa svedka I. Q. a znaleckých posudkov (za pomoci ktorých malo dôjsť k preukázaniu investícií) mal za to, že tieto z tzv. nosného (už vyššie spomenutého) dôvodu nemohli viesť k zrušeniu rozsudku a vráteniu veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Proti takémuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z § 420 písm. f/ aj § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. Výtýkanú tzv. zmätočnosťnú vadu (v podobe postupu súdu na ujmu práva strany sporu na spravodlivý proces) podľa neho založili ako rôzne nesprávnosti v postupe súdu prvej inštancie vrátane nesprávneho hodnotenia dôkazov, resp. vysvetlenia postupu pri takomto hodnotení a neumožnenia mu vyjadriť sa k obsahu listiny oboznámenej až bezprostredne pred rozhodnutím, tak i nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, v rámci ktorého nedošlo k vyporiadaniu sa s jeho podstatnými námietkami, týkajúcimi sa predovšetkým tých listinných dôkazov, ktoré podľa názoru dovolateľa dostatočne preukazujú opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku, pričom odvolací súd ani nedoplnil v zmysle jeho návrhu dokazovanie (hoci tak mal možnosť urobiť). Napádané rozhodnutie odvolacieho súdu potom podľa neho spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.), v tomto prípade však dovolateľ podľa neho odvolacím súdom nesprávne riešenú a pre rozhodnutie významnú otázku neformuloval celkom jasne a nepoukázal ani (vyjmúc rozsudok Najvyššieho súdu ČSSR sp. zn. 3 Cz 29/79, uverejnený ako R 37/1982) na rozhodnutia reprezentujúce ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa mal odvolací súd odchýliť. Dovolateľ, v ďalšom de facto polemizujúci s názorom nižších súdov o nesprávnom mechanizme výpočtu zhodnotenia spoluvlastníckeho podielu žalovaného, resp. aj s čiastkovými závermi týchto súdov, navrhol rozsudky oboch nižších súdov zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie súdu prvej inštancie.

5. Žalovaný navrhol dovolanie zamietnuť (podľa obsahu podania inak zjavne odmietnuť), majúc za to, že neboli splnené zákonné podmienky pre prípustnosť dovolania.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala včas (§ 427 ods. 1 C. s. p.) naň oprávnená osoba, t. j. strana, v ktorej neprospech bol vydaný dovolaním napádaný rozsudok odvolacieho súdu a tiež jemu predchádzajúci rozsudok súdu prvej inštancie (§ 424 C. s. p.), a to pri splnení aj podmienky zastúpenia dovolateľa i spísania dovolania spôsobom predpokladaným zákonom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou C. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na odôvodnenie, prečo bol namiesto takýto postup (§ 451 ods. 3 veta prvá C. s. p.) uvádza nasledovné:

7. Dovolanie je i za aktuálnej úpravy procesného práva (tak ako v podmienkach skoršej úpravy)

mimoriadnym opravným prostriedkom (nejde tu o „ďalšie odvolanie“) a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (v tejto súv. por. napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 165/2017, 3 Cdo 14/2017, 4 Cdo 157/2017, 5 Cdo 155/2016 či 8 Cdo 67/2017).

8. Práve naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 C. s. p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p.

9. Žalobca v dovolaní uviedol, že prípustnosť jeho dovolania vyplýva z ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p. aj § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.

K prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p.

10. Podľa § 420 písm. f/ C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Podľa § 220 ods. 2 C. s. p. v odôvodnení rozsudku súd (rozumej súd prvej inštancie - pozn. najvyššieho súdu) uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

12. Podľa § 383 C. s. p. odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní a podľa § 384 C. s. p. ak má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu zopakuje sám (odsek 1); odvolací súd môže doplniť dokazovanie vykonaním ďalších dôkazov navrhnutých stranou, ak ich nevykonal súd prvej inštancie, hoci ich strana navrhla (odsek 2), odvolací súd môže doplniť dokazovanie za podmienok uvedených v § 366 (odsek 3) a aj bez návrhu môže odvolací súd vykonal dôkazy na zistenie, či sú splnené procesné podmienky (odsek 4).

13. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05).

14. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie alebo spor), znemožňujúca účastníkovi (strane sporu) realizáciu jej procesných oprávnení a mariača možnosti jej aktívnej účasti na konaní. Pôvodne čiastočne rozdielna a až neskôr zjednotená rozhodovacia prax najvyššieho súdu potom dospela k záveru, že diskutovaný pojem principiálne nemožno vykladať extenzívne - jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu (v tejto súvislosti porovnaj najmä stanovisko

občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 3. decembra 2015, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako R 2/2016, podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá tzv. zmätočnosťnú vadu, skôr tvoriacu súčasť § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení len výnimočne).

15. Bez ohľadu na diskusie o tom, do akej miery a či vôbec sú závery z práve priblíženého stanoviska použiteľnými aj v podmienkach novej úpravy procesného práva (ktorá najmä už nepracuje s pojmom „iná vada“, poznaným skoršou úpravou a uvedeným aj v prvej vete stanoviska) potom platí, že za postup súdu na ujmu práva strany sporu na spravodlivý proces možno i po 1. júli 2016 považovať len tak závažné nedostatky v argumentácii, v dôsledku ktorých buď vôbec nemožno získať objektívnu vedomosť o dôvodoch, pre ktoré súd rozhodol určitým spôsobom alebo tu taká možnosť síce je, avšak súdom poskytnuté dôvody buď nezodpovedajú zistenému skutkovému stavu a/alebo právnemu rámcu, v ktorom sa súd pohybuje, alebo dôvody ponúknuté súdom odporujú zásadám elementárnej logiky. Spravidla tu tak pôjde ako o prípady, ktoré vykazujú znaky relevantné i podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, teda napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003), resp. aj vtedy, ak odôvodnenie rozhodnutia obsahuje výkladom neodstrániteľné rozpory (protirečivosti).

16. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (dnes aj strany sporu, II. ÚS 76/07).

17. V posudzovanom prípade obsah spisu podľa názoru dovolacieho súdu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. Za takú vadu pritom v zmysle záverov ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, na ktorých ani v tomto prípade nevznikol dôvod nič meniť, nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

18. Odvolaciemu súdu totiž pri potvrdení rozsudku súdu prvej inštancie a stotožnení sa aj s jeho dôvodmi zásadne postačovalo konštatovanie správnosti dôvodov z napadnutého rozsudku (§ 387 ods. 2 C. s. p., prvá časť vety), pričom pri dopĺňaní argumentácie, pokiaľ sa rozhodol i pre túto možnosť (druhá časť vety z ostatného spomínaného ustanovenia), to jediné, na čo bol povinný vziať zreteľ, bolo, aby sa doplnenie dôvodov, slúžiacich na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia nedostalo do faktického stretu s takto dopĺňanými dôvodmi (teda aby si dôvody použité súdom jednej i druhej inštancie vzájomne neprotirečili) a aby nevykazovalo znaky prekvapivosti (čím treba rozumieť, aby jednak nedošlo k nečakanému použitiu skôr nepoužitej úpravy bez poskytnutia stranám možnosti sa k jej použitiu vyjadriť a na druhej strane aby tu neboli právne či skutkové úvahy činiace z dosiaľ nesporných skutočností sporné alebo naopak). Okrem toho v záujme naplnenia účelu a zmyslu odvolacieho konania samozrejme nutným bolo aj vyporiadanie sa odvolacieho súdu s podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie (§ 387 ods. 3 veta prvá C. s. p.), ktoré (vysporiadanie) je však priamo závislým na ucelenosti argumentácie z napadnutého rozhodnutia a vytvorenia alebo naopak nevytvorenia ním patričného priestoru (na to, aby sa bolo s čím vysporiadavať); resp. tiež povinnosť vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (§ 387 ods. 3 veta druhá C. s. p.), táto závislá na existencii podstatných tvrdení, o ktorých je reč.

19. Špecificky k údajne opomenutým dôkazom sa pritom žiada uviesť, že s odvolacím súdom tu treba súhlasiť v tom, že súd v rámci postupu hodlajúceho učiniť zadosť požiadavkám plynúcim z ustanovenia § 220 C. s. p. nemá povinnosť aj v rámci odôvodňovania rozhodnutia (navzdory existencii povinnosti dôkazy hodnotiť podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti a starostlivo pritom prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, tu porovnaj § 191 ods. 1 C. s. p.) vysporiadať sa s úplne každým predloženým či navrhnutým a vykonaným dôkazom tak, že pri ňom uvedie, aké (a či vôbec nejaké) skutkové zistenie z takéhoto dôkazu vyplynulo a tiež aj, aká miera vierohodnosti toho-ktorého dôkazu mu bola priznaná. Výsledok hodnotenia dôkazov sa v

odôvodnení rozhodnutia súdu totiž prejavuje ako sformalizovaný myšlienkový proces, v rámci ktorého súd sústreďuje argumenty na podporu ním zvoleného spôsobu rozhodnutia a obvykle uvádza, ktoré z dôkazov správnosti ponúknutej myšlienkovej konštrukcie zodpovedajú a (po správnosti aj) ktoré jej naopak odporujú (pričom v rámci argumentácie úlohou každého odôvodnenia rozhodnutia s ambíciou „prejsť ohňom opravného konania“ je poskytnúť i úvahy, prečo by dôkazy v neprospech zvoleného spôsobu rozhodnutia nemali byť považované za relevantné, príp. prečo sa tieto z pohľadu hodnotenia všetkých dôkazov v ich vzájomnej súvislosti ocitli na tej miske obrazných váh, ktorá zamierila nahor). V rámci argumentácie je tu zákonná povinnosť odôvodniť len nevykonanie navrhnutých dôkazov a nie aj nevyhádžanie z tých, ktoré vykonané boli, ale z dôkazného hľadiska ich súd považoval za cenné len málo alebo celkom bezcenné, pričom najmä súdu prvej inštancie ťažko pôjde vytýkať tú zdržanlivosť, pri ktorej sa rozhodne neposkytnúť potenciálnemu odvolateľovi „muníciu“ (tým, že by v odôvodnení rozhodnutia načrtnol aj úvahy či dokonca argumenty nasvedčujúce jeho vlastným pochybnostiam o tom, či na posudzovaný problém nešlo nazerať aj inak) a teda sa pri odôvodňovaní obmedzí výlučne na to, čo ním zvolený spôsob podporí.

20. Pri vyjdení z práve uvedeného potom postup odvolacieho súdu pri odôvodňovaní jeho potvrdzujúceho rozsudku v prejednávanej veci nešlo považovať za vybočenie zo štandardov vymedzených v ustanovení § 387 C. s. p. (to za situácie, v ktorej platí, že dovolateľovi usilujúcemu o zvrátenie výsledkov konania pred oboma nižšími súdmi - tak ako aj v tejto konkrétnej veci - sa musí podariť najskôr úspešne brojiť proti rozhodnutiu odvolacieho súdu a len za splnenia tejto podmienky rovnako úspešne spochybníť i jemu predchádzajúce rozhodnutie súdu prvej inštancie). Odvolací súd totiž - nech aj len stručne - v odôvodnení svojho rozsudku odmietol ako námietky žalobcu, týkajúce sa nedostatočného odôvodnenia, tak i ďalšie týkajúce sa nevyhodnotenia žalobcom preferovaných dôkazov, ktoré podľa tohto (neskoršieho dovolateľa) mal súd prvej inštancie opomenúť a do tretice vysvetlil tiež, prečo ani prípadné zohľadnenie ďalších dôkazov a ich prípadné vykonanie, resp. zopakovanie v odvolacom konaní nebolo spôsobilé ovplyvniť výsledok konania (spôsob rozhodnutia). Hoci žalobcovi nejde uprieť, že podaním z 15. augusta 2016 navrhol výsluchy manželky žalovaného a ďalšej osoby (konateľka obchodnej spoločnosti EKOTHERM s.r.o. zo Slovenskej Ľupče Dalibora Janduru) a z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva príčina nevykonania týchto dôkazov len implicitne - so zreteľom na nesprávne zvolenú „metodikú“ výpočtu zhodnotenia niekdajšieho spoluvlastníckeho podielu žalovaného, odvolací súd už prihlásením sa k názoru súdu prvej inštancie v tejto časti odôvodnil ako to, prečo tieto ani ďalšie podľa žalobcu relevantné dôkazy nemohli urobiť požiadavku zo žaloby viac opodstatnenou, tak i ďalší z toho logicky plynúci záver, či je v tomto smere potrebné dopĺňať alebo opakovať dokazovanie a za týmto účelom nariaďovať (aj na odvolacom súde) pojednávanie. Napokon k námietke neposkytnutia žalobcovi dostatku priestoru na zaujatie stanoviska k písomnému vyjadreniu manželky žalovaného (oboznámenému na pojednávaní predchádzajúcom vyhláseniu rozsudku súdu prvej inštancie) platí, že zaujatie stanoviska k takémuto podaniu v rozsahu necelej jednej strany textu (č. l. 354 spisu) nevyžadovalo príliš koncentrácie a privodiť porušenie práva žalobcu na spravodlivý proces nemohlo, zvlášť ak žalobca i substitučný zástupca jeho advokátky boli na inkriminovanom pojednávaní prítomní a spochybníť obsah takéhoto dôkazu bolo možné ešte aj v odvolacom konaní, čo ale v tomto prípade pre nevyhádžanie ani súdu prvej inštancie z obsahu listiny, o ktorej je reč, nebolo potrebné.

21. Pokiaľ sa dovolaním namietali nedostatky v procese dokazovania, dokazovanie je časť civilného konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh (v sporovom konaní žaloba) týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd nie je v civilnom konaní viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z navrhnutých dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vecou súdu a nie strán sporu. Pokiaľ súd v priebehu civilného konania (prípadne) nevykoná všetky navrhované dôkazy alebo vykoná iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nemožno to považovať za procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (tu por. R 125/1999). V takom prípade môžu byť síce nedostatočne zistené rozhodujúce skutkové okolnosti (čo v konečnom dôsledku môže viesť až k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), táto nesprávnosť ale na základe záverov už dávnejšej judikatúry najvyššieho súdu nezakladá vadu zmätočnosti (k tomu por. R 37/1993 a 3 Cdo 219/2013, 3 Cdo 888/2015, 4 Cdo 34/2011, 5 Cdo 149/2010, 6 Cdo 134 /2010, 6 Cdo 60/2012, 7 Cdo

36/2011 a 7 Cdo 86/2012).

22. Ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov, naznačované dovolaním, nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu zmätočnosti, ktorá by zakladala prípustnosť dovolania. Súdna prax sa ustálila na názore, že ak súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe prípustnosť dovolania nezakladá (tu por. R 42/1993, ale aj 1 Cdo 85/2010, 1 Cdo 18/2011, 3 Cdo 268/2012, 4 Cdo 314/2012, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 104/2010, resp. tiež 7 Cdo 248/2012).

23. Zo všetkých vyššie priblížených dôvodov preto možné bolo dospieť len k tomu záveru, že žalobca zaťaženie konania pred nižšími súdmi tzv. zmätočnosťou vadou v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. vytýkal neopodstatnene a pretože v prípade tohto dovolacieho dôvodu idú prípustnosť a dôvodnosť dovolania takpovediac ruku v ruku (čo znamená, že ak je dovolanie pre tzv. zmätočnosť prípustným, je aj dôvodným a naopak aj medzi pojmy neprípustnosť a nedôvodnosť tu treba vložiť znamienko rovnosti), jediným možným spôsobom rozhodnutia o dovolaní (v prípade jeho opretia o tento dôvod) bolo jeho odmietnutie.

K prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.

24. Žalobca vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z § 421 ods. 1 C. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. V tejto konkrétnej veci namietal skutkovú podstatu prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., tvrdiac odklon odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

25. Podľa § 422 ods. 1 C. s. p. však dovolanie podľa § 421 ods. 1 C. s. p. nie je prípustné, ak a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c/ predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. Podľa odseku 2 tu citovaného ustanovenia potom na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

26. Konanie v prejednávanej veci začalo osobným podaním žaloby na súde prvej inštancie 1. marca 2013 (č. l. 1 spisu), v ktorom čase minimálnu mzdu reprezentovala suma 337,70 € (v tejto súvislosti porovnaj nariadenie vlády č. 326/2012 Z. z.). Keďže v prejednávanej veci nešlo o spor s ochranou slabšej strany (pod akými platné procesné právo rozumie výlučne spory uvedené v druhej hlave tretej časti a §§ 290 až 323 C. s. p., teda len spotrebiteľské, antidiskriminačné a individuálne pracovnoprávne spory), nakoľko obe strany sporu (niekdajších podielových spoluvlastníkov nehnuteľnosti) bolo treba považovať z pohľadu ich „sily“ za rovnocenných súperov, dovolanie opierané o § 421 C. s. p. by mohlo byť prípustným len v prípade predmetu sporu prevyšujúceho sumu 3.377 € (bez príslušenstva). Žalobca však od žalovaného až do skončenia konania pred nižšími súdmi požadoval „iba“ 2.917,07 € (2.917,07 < 3.377) a preto dovolanie i v časti vyvodzujúcej prípustnosť z nesprávneho právneho posúdenia veci (podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.) bolo neprípustným podľa § 422 ods. 1 písm. a/ a ods. 2 C. s. p.

27. Dovolaciemu súdu tak s prihliadnutím na všetko dosiaľ uvedené neostávalo iné, než rozhodnúť spôsobom uvedeným v prvej vete výroku tohto jeho uznesenia, t. j. procesne neprípustné dovolanie žalobcu (pokiaľ šlo o oba dovolaním uplatnené dôvody) podľa § 447 písm. c/ C. s. p. odmietnuť.

28. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.).

29. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0, v časti trov konania pomerom 2 : 1.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.